

TUNETE ȘI FULGERE

Zeus, regele zeilor, era furios și măsura cu pași mari palatul de pe Olimp.

– Sunt sătul de oameni! tuna el. Nu fac altceva decât să se bată și să mă chinuiască zi și noapte cu vacarmul lor. Dar de data asta mi-o plătesc!

Scoase de la centură o săgeată și o azvârli spre Pământ.

Săgeata se înfipse cu un fulger orbitor în mijlocul câmpului deătălie. Urmără o detunătură și un miros puternic de ars, și războinicii ambelor armate încetară să lupte și se uitară în sus.

O liniște minunată urcă de la Pământ la Cer.

Zeus suspină de ușurare.

– Poate căpoșii ăia au înțeles! mormăi el.

– Nu te amăgi, soț drag!

Hera, regina zeilor, cosea un norișor care-și făcuse o ruptură urâtă lovindu-se de coasta muntelui.

– Încă nu-i cunoști pe oameni?

De abia terminase de vorbit, că de pe Pământ se înălțară un urlet de mânie și imediat după aceea nechezatul unui cal, ciocnirea spadelor și, unul după altul, toate zgomotele care însoțesc bălălia.

– Ce-ți spuneam eu?

Hera rupse firul de ață cu dinții și-și privi satisfăcută lucrul. Scutură umflând norul, ca și cum ar fi fost o pernă, și îl împinse afară pe fereastra palatului.

– Du-te, mititelule, acum ești perfect!

– Au început iar! răceala Zeus între timp. Dar e posibil ca oamenii să nu găsească nimic mai bun de făcut decât să lupte? Trăiesc într-o lume bogată și foarte frumoasă, au plante, animale, hrană din belșug, și totuși nu sunt mulțumiți! Nici vorbă! De ce vor mereu mai mult? De ce nu se mulțumesc cu ce au?

Se pregăti să tragă cu o altă săgeată, dar Hera îl opri.

– Doar n-o să te porți ca ei? Cu violența nu se obține nimic! Dacă trimiți un alt fulger, faci cenușă vreo zece dintre ei, dar cei care supraviețuiesc vor fi și mai turbați.

Zeus era un rege bun. Iubea zeii peste care domnea, dar mai ales o iubea pe Hera și privirea

minunată a ochilor ei verzi, malițioși. Nu exista nici o altă zeiță, nici vreo femeie muritoare care să știe mai bine decât ea să se poarte cu el.

Firește, soția lui avea o fire arțăgoasă și era înspăimântător de geloasă, pe de altă parte însă, era foarte frumoasă, înaltă și mărețată, cu plete lungi negre, care îi cădeau în bucle pe umeri. Nu-i putea rezista nimeni, cu atât mai puțin soțul ei.

– Atunci, să auzim, o încurajă el. Ce ar trebui să fac ca oamenii să revină la pace?

Hera îi petrecu brațele parfumate în jurul gâtului lui.

– Tu ce simți când ești mânios și eu te îmbrățișez?

Zeus, încurcat, trase cu ochiul în jur înainte de a răspunde. Domeniul era un du-te-vino nesfârșit de zei care se întâlneau, discutau pasionat și apoi se repezeau iar jos, pe Pământ, să se bage în treburile oamenilor. Pentru că, să o spunem clar, lumea aceea de jos, așa gălăgioasă și haotică, era, în fond, singurul loc unde nu te plictiseai niciodată.

– Mă simt mai bine, zise el întorcându-i îmbrățișarea.

– Și știi cum se numește acest a te simți mai bine?

Zeus încercă să se gândească la un răspuns convingător, dar nu-i trecu nimic prin minte.

Hera pufni și ridică ochii spre cerul imens, albastru, pe care-l putea atinge cu un deget. Soțul ei, ca toți bărbații, trebuia condus de mână ca un copil. Greu era să faci în așa fel încât el să nu-și dea seama de asta.

– Se numește... hm... se numește... își luă timp Zeus, răvășindu-și barba mare, blondă, care-i încadra chipul.

– Atunci...

– Dragă, știi că nu sunt bun la ghicitori!

Hera se lăsă păgubașă.

– Acest a te simți mai bine când ne îmbrățișăm sau când ne spunem cuvintele dulci se cheamă DRAGOSTE! Și, după modesta mea părere, pe Pământ nu-i destulă dragoste. Pentru oameni ar trebui să devină prețioasă ca însăși viața. Numai dragostea poate învinge ura!

Zeus, înmărmurit, privi spre câmpia pe care armatele se încăierau cu îndârjire. Urletele și praful ajungeau până în Olimp, unde, în schimb, domneau pacea și duiosia. Nimeni acolo jos nu-și dădea seama că soarele asfințea în spatele munților într-o strălucire de aur. Era păcat, se gândi el, cu adevărat păcat că oamenii nu se bucurau de lucruri atât de frumoase.

Se uită la soția lui Hera, în ochii ei incredibil de verzi.

– Jur că aceasta va fi ultima zi în care oamenii nu se vor opri să admire frumusețea unui asfințit!

– Și ce te gândești să faci?

– Simplu! O zeiță a dragostei, iată de ce este nevoie! Care să le dezvăluie oamenilor acest sentiment în toate nuanțele lui. O zeiță tânără și incredibil de frumoasă.

Ochii Herei deveniseră două fisuri periculoase.

– Cât de... incredibil?

– Mult mai puțin ca tine, se grăbi să adauge Zeus.

– Bine faci, dragă bărbate. Altfel ai fi purces la drum cu ștângul. Știi bine că în dragoste frumusețea nu contează nici cât negru sub unghie, altminteri de ce m-aș fi îndrăgostit eu de tine?

Zeus nu răspunse. Erau căsătoriți de multe secole și învățase pe pielea lui când era momentul să înghită.

LIBRIS

O COPILĂ DIAFANĂ

Athos era un delfin tânăr, curios și inteligent. Ca să spunem adevărul, era preferatul mamei sale, care, mândră de spiritul lui întreprinzător, îl îndemnase întotdeauna să învețe din propria experiență.

Astfel, în fiecare zi el străbătea în lung și-n lat marea din jurul insulei Cipru, acea parte din Marea Egee unde se născuse și cunoștea fiecare val în parte și fiecare banc de pești.

În dimineața aceea, totul părea liniștit. De abia răsărise soarele și suprafața mării reflecta o strălucire caldă, trandafirie.

Athos sărea fericit afară și în apă, când un gălgâit ciudat îi atrase atenția. În locul în care marea era mai adâncă se formase un vârtej care sorbea apa din abisuri cu un sunet neliniștitor, asemănător cântecului unei sirene.

Athos se cutremură. Se temea de sirene mai mult decât de rechini. Singura dată când le întâlnise și se apropiase de ele, atras de frumusețea lor, îl zăpăciseră cu baliverne și cu cântece până când eșuase pe un banc de nisip.

Era cât se poate de limpede că o făcuseră dinadins. Chiar râdeau în timp ce el, cu inima care-i bătea să-i sară din piept, luptase să se desprindă de ele și, în cele din urmă, epuizat, reușise să ajungă iar în largul mării.

Splendide, sigur, cu părul lor lung de culoarea mării și cu ochii scânteietori... dar rele, foarte rele, așa cum îi explicase apoi mama lui. Încercaseră să-l ucidă și, de atunci, el era îngrozit de ele.

– Sirenele sunt femei, deci intrigante, răuvoitoare, trândave și te prind în mrejele lor. Stai întotdeauna departe de ele, îi explicase mama.

– Ești și tu o femeie, mămico, replicase zăpăcit micuțul.

– Firește! Dar sunt singura excepție!

Athos își amintea bine dialogul acela, astfel se îndepărtă de vârtej și așteptă la o distanță sigură, fiind prea curios ca s-o tullească.

Între timp, vârtejul scuipa o spumă albă și densă, care se împrăștia deasupra valurilor, acoperind ceea ce se întâmpla dedesubt.

Athos se uita uluit la acea întâmplare ciudată când, în liniștea absolută, printre stropii care se

înălțau până la cer, se ridică o voce cristalină de copilă:

– De câte ori am spus că nu vreau să fiu trezită brusc?

Delfinul se apropie încetișor pentru a vedea cine vorbise. În mijlocul spumei apăruse o scoică mare, de sidef trandafiriu, și în ea era întinsă o copilă splendidă, complet goală, cu părul lung care-i flutura în vânt.

Era clar că nu era o sirenă, având în vedere că în locul cozii avea două picioare care-ți tăiau răsuflarea.

– De ce te uiți așa la mine? îl întrebă minunăția aceea, întinzându-se leneș. N-ai mai văzut o zeiță?

Athos nu avea suflare să răspundă, dar inima lui, care bătea să-i sară din piept, vorbea pentru el.

A o vedea și a se îndrăgosti nebunește de ea fusese unul și același lucru.

Ea își dădu seama de zăpăceala lui și se hotărî să-l împungă puțin:

– Hai, apropie-te! Nu te mănânc, nu-mi place peștele.

– Doamnă, eu nu sunt un pește, sunt un mamifer.

– Nici mamifere nu mănânc, îl termină ea. Chiar dacă le prefer peștilor. Sunt mai inteligente.

O expresie nespus de tâmpită se întipări pe mutra delfinului, ce reuși doar să se bâlbâie:

– Și... și tu, cine ai spus c-ai fi?

– Mă numesc Afrodita, îi murmură ea, cu o voce atât de dulce încât Athos simți cum îi alunecă inima sub coadă. Și sunt zeița dragostei.

Desfăcu brațele și Athos își puse botul în cuibul acela parfumat.

– Lumea are nevoie de dragoste și eu de un prieten care să-mi stea prin preajmă. Și știi cine va fi acel prieten?

Athos, îndrăgostit până peste poate, nu mai înțelegea nimic și făcu semn că nu.

– Prietenul acela vei fi tu! Iar acum nu înțepeni, du-mă la mal.

– Poate, înainte de a ajunge acolo... ar fi mai bine... bâigui delfinul împingând scoica, dacă...

– Dacă...?

– Dacă te-ai acoperi puțin.

– Ce să acopăr? întrebă Afrodita, holbându-și în fața lui ochii, care își schimbau culoarea după lumină.

– Co... co...

– Co...?

– Corpul gol, încheie Athos cu gâtul foarte, foarte uscat.

– A, ăla! zise cu indiferență zeița, apoi se uită răutăcioasă la el. Atunci l-ai observat!

Athos simți că ia foc de rușine. Își cufundă țeasta în apă pentru a se răcori și începu să împingă din nou.